

КОЛЕДНО ДРЪВЦЕ

— Хайде, деца, елате да запалимъ елхата : удари дванайсетъ !
Цѣла укучена съ изкуственъ снѣгъ, елхата седѣше горда задъ пияното. Една по една пламнаха разноцвѣтнитѣ свѣщички. Мишо се забърка : не знаеше, какво по-напредъ да гледа. Златнитѣ шишарки ли, пѣстроцвѣтнитѣ птички и свирки ли, бѣлата катеричка съ ботушкитѣ ли... Всичко бѣше така хубаво и примамливо.

— Татенце, кой сади всѣка Коледа елхички задъ пияното ?
Вѣрка и Катето се засмѣха.

— Азъ я посадахъ отзарана, — засмѣ се таткото и после добави : — Глупаче ! Не може за единъ день да израстне елхичка. Дървари сж я отсѣкли отъ гората и сж я донесли въ града за Коледа.

— А, като сж я отрѣзали, не я ли е болѣло ?

— Е, може, да я е заболѣло, но не се сърди, защото знае, колко ѝ се радватъ децата. Въ гората по нея сж кацали обикновени сиви врабчета, катерили сж се катерички. А сега, я погледни, какъ е свѣтнала !

— Татко, — прекъсна го Вѣрка. — Портiererътъ прибра изхвърленитѣ клони и направи елхичка на Петя. Пратихме му орѣхи и бонбони, а баща му изрѣзалъ картинки, боядисалъ орѣхитѣ съ бронзъ, запалилъ две свѣщички. Колко се радва Петю !

— Добре, добре, деца... Но какво, Мишо... ти дрѣмешъ ?

— А, не, — прозява се Мишо. — Татко, бе, въ гората има ли снѣгъ ?

— Има, има... И снѣгъ, и мечки, и вълци... Искашъ ли да нанкашъ, Мишленце ?

Таткото взима на ръце Миша и го оставя на дивана. Завива го и казва :

— Хайде, погледай си елхата и си дрѣмни тука ! После майка ти ще те пренесе.

Мишо втренчено гледа свѣщичкитѣ, които примигватъ, сякашъ имъ се спи. Търка нослето си съ юмруче и неусѣтно се унася... Елхата почва, като че да се движи, да се навежда надъ него. На, ето една свѣщичка се навежда надъ носленцето му, парва го. Мишо не иска, не може да повѣрва, но елхичката заговорва съ човѣшки гласъ :

— Искашъ ли да ти разкажа, какъ дойдохъ ?

Мишо кима глава. Кжде се е видѣло дърво да говори ?

— Какво нѣщо е гората, едва ли ще разберешъ, защото никога не си виждалъ гора. Представи си голѣ-ѣ-ѣма градина, съ много елхички. Деньтъ, въ който ме донесоха отъ гората, бѣше много студенъ. Снѣгътъ скърцаше подъ краката на плашливитѣ зайчета. На вълцитѣ имъ мръзнѣха езицитѣ.

— А на мене татко Катеричокъ тогава ми купи тия шушонки... — изписка тънкото гласче на бѣлата катеричка. Мишо